

Продовження. Початок в "Молодому медичку" 7-11-1992 року. Інститут працював у звичайному ритмі. Відчувались труднощі тієї пори. Робіт по відновленню інституту у важких обставинах було безмежно багато. Пристосовані для читання загальних лекцій аудиторії були малими, учбові кімнати були погано пристосовані для проведення практичних занять.

Кафедри містились в 2-3 кімнатах. Штати їх були невеликими. Так, кафедра фізики складалась з завідуючого доцента Яворського і асистента Орехова, біології - з завідуючої доцента Пихтіної та асистентів Власенко, Івасика.

У бухгалтерії працювало 3 співробітники під керівництвом не по роках повного, розсудливого і спокійного Корніліча. Доцент Юхим Маркович Лучанський, який займав посаду заступника декана, був радником, розпорядником і організатором всієї роботи цього важливого відділу.

Декан інституту професор Бритван приймав студентів в особливих випадках.

Тягар іспитів за перший курс позаду. Знову виклик в ректорат. Як "досвідченим лісорубам" по роботі в Славутському лісництві нашої бригаді під керівництвом Івана Кондратюка - студента нашого курсу, запропонована поїздка на заготовлю лісоматеріалу для інституту в Криштопівське лісництво, що в Іллінецькому районі Вінницької області. Збори були не довгими. По продовольчих картках в магазині інституту одержані продукти на місяць, з фонду директора виділено трохи спирту.

Криштопівка нас зустріла жарким літом. Щоденна валка лісу потребувала сил і енергії від кожного із нас. Необхідні були допоміжні харчі. Вирішили використати для цього гриби, яких було безліч у лісі. Організовано, з обережністю їх збирали. На обід крім супів і каш готувалось відро смачних грибів, які з'їдалися з великим апетитом.

За місяць було заготовлено чимало лісоматеріалу. В основному це був будівельний ліс для балок перекриття стелі зруйнованого під час війни гуртожитку. До речі, вже восени того ж року ці балки ми витягували на поверхні мотузками і вкладали на

ПОШУКИ ГУРТКІВЦІВ

Відбулось підсумкове засідання студентського наукового гуртка кафедри факультетської хірургії. Відкрив його завідуючий кафедрою професор А.І.Годлевський. Він наголосив, що в цьому році у студентів було значно більше часу для проведення наукової роботи.

Засідання вів староста гуртка Сергій Кириленко (5 курс), який на протязі кількох років активно займається науковою роботою. В цьому році він доповів колегам про діагностичні можливості пункції черевної порожнини (абдоміоцентезу) при закритих травмах живота.

Приємно, що в цьому році перше місце на студентській конференції отримав студент із

На фото: студенти післявоєнних років готуються до занять

Фото К.Токаря

місяця. З хвилюванням завжди згадую про це, коли проходжу біля навчального корпусу № 2, де знаходиться тепер підготовче відділення для іноземних громадян, суспільні і інші кафедри.

Заступником директора по господарській частині був Попенко. З виду худий, блідий і зігнутий хворобою чоловік. Думалось, що недуга ось-ось покладе його на лікарняне ліжко. Але енергії і працездатності цієї мужньої людини міг позаздрити кожний здоровий. Його зігнуту постать можна було бачити всюди, де була необхідною його присутність. Він був надійною рукою директора по адміністративно-господарській частині.

Не можу не сказати добрих слів про директора інституту Івана Яковича Дейнеку. Зустрічі з ним були не дуже частими, але запам'ятався він ось яким: середнього зросту, міцного складу здоров'я, без зайвої ваги чоловіком, який щоденно слідкував за своїм зовнішнім виглядом.

На перший погляд суворий. Це підкреслювалось овалним, чоловічого типу, лицем, широкими навислими над очима бровами, великуватим з горбинкою носом, міцним і вольовим підборіддям. Але за цією, як здавалось суворістю приховувалась людська доброзичливість і чуйність. В критичних випадках при вирішенні важливих студентських питань, Іван Якович був на боці студентів. Завжди до дрібниць знав і був у курсі всіх їх справ. Забігаючи наперед хочеться відмітити, що кафедра факультетської хірургії, якою керував Іван Якович, була ведучою в інституті.

Асистентський колектив кафедри, як на підбір, був молодим. Асистенти Чухрієнко, Годлевський, Глухенький були здібними викладачами і спеціалістами.

Особливо з першого погляду виділявся асистент Чухрієнко - високий, статний і красивий. Під стать йому по зросту і дорідності була його дружина - акушер - гінеколог обласної лікарні. Здавалось, що тільки доля могла зблизити і з'єднати в єдину сім'ю таку подружню пару.

Доля і надалі була благойною до них. Згодом Чухрієнко був висунутий на посаду заступника міністра охорони здоров'я України, на якій працював декілька років, а потім завідуючим кафедрою хірургії Дніпропетровського медичного інституту. Став професором, доктором медичних

Нашу навчальну групу вів Іван Феліксович Годлевський. В ту пору енергійний молодий викладач, худорлявим, по-спортивному підтягнутий з красивими рисами обличчя, простий і доступний в роботі. Ми знали і бачили в ньому хорошого діагноста і прекрасного хірурга. Системою його навчання на практичних заняттях була робота біля ліжка хворого, операційна і Зерев'язочна. Не тільки наша група, але студенти інших груп симпатизували йому, знали і надіялись на його ріст в перспективі. Згодом наші побажання і надії виправдувались. Іван Феліксович став доктором медичних наук, професором, завдувачем кафедрою. До кінця днів, відпущених йому долею, він був доброзичливою і чуйною людиною. Його світлому розуму і золотим рукам зобов'язані життям багато і багато хворих.

На лекціях Івана Яковича Дейнеки відсутніх не було. Невелика аудиторія, яка містилась в будинку обласної лікарні, де зараз розміщується кафедра очних хвороб, пульмонологічне і кардіологічне відділення лікарні, була переповнена студентами потоку. Місця в залі займалися заздалегідь. Лекції читались змістовно і цікаво. Демонструвались хворі з навчальної теми. Анамнез, обстеження проводили самі студенти. Це мало вплив на вибір місця перед лекцією, адже для обстеження викликалися студенти з перших і останніх рядів.

В операційній під час проведення операції панувала абсолютна тиша і емоційне напруження. Кожний із присутніх робив свою справу. На запитання відповідав тільки той, кого запитували, чи інший з дозволу Івана Яковича.

По натурі він був веселою і доброю людиною. Уважність і доброта були невід'ємними рисами його характеру. Згадую як його схвилював невдалий план нашого розподілу на роботу після випуску - Хабаровська область, Забайкалля, Казахстан і інші віддалені райони Союзу. А на випускному вечорі Іван Якович азартно виступав, танцював і співав популярні пісні того часу. Колишні студенти, нині пенсіонери з сивиною на скронях, згадують той незабутній час, інститут і його директора з повагою і добрим словом.

(Продовження буде.)